

Za našo deco.

Mali kipar.

(Dalj.)

Stari oče je bil ginjen nad toliko dobroto visokega gospoda. Pustil mu je sina, ni pa hotel sprejeti nikakšne službe. Otožen se je vrnil domov. Nikakor ni mogel razumeti, kako more majhen kamnosek na dvoru dočakati več časti, nego najvišji državni uradnik.

Michelangelo med razbojniki.

Michelangelo je ostal več let na kneževem dvoru. Mali zidar, kakor ga je imenoval njegov oče, je že postal slaven. Že tedaj so pravili, da je največji kipar v Italiji. Po kneževi smrti je zapustil Florenco ter se je podal na potovanje, da bi videl glavna mesta v Italiji.

Nekega dne je naletel, ko je jahal skozi gost gozd, na trumo ljudi, ki so bili oboroženi do zob.

»Stoj!« je zaklical eden izmed njih, »orožje na tla in roke kvišku!«

»Kaj hočete?« je vprašal Michelangelo.

»To ti bo povedal naš poglavar. Pojdi z nami!«

Razbojnikov je bilo v tistih časih mnogo. Odvzeli so Michelangelu orožje ter zavoj načrtov in risb. Nato so šli z njim globlje v gozd do neke bajte, pred katero se je izprehajal mlad in visok človek. Okoli njega je bilo še dovolj ljudi. Nekateri so spali, drugi pa so sedeli na zemlji in so igrali karte.

»Kdo si?« ga je vprašal poglavar.

»Jaz sem tisti, ki te vpraša, s kakšno pravico me ustavljaš na moji poti,« je dejal Michelangelo.

»Jaz se s teboj ne bom pravdal. Hočem le vedeti, ali imam pričakovati za tebe kako odkupnino, ali pa te le kratkoma dam obesiti na onile stari hrast.«

»Od mene nimaš nič dobiti, ker nisem niti visok gospod, niti bogat trgovec.«



»Kdo si torej?«

»Tu pogledaj te risbe, pa boš spoznal, kdo sem.«

Razbojnik je začel z zanimanjem razgledati razne načrte za kipe in florise raznih zgradb. Zadovoljilo ga je, ker so Italijani za umetnosti zelo zavzeti.

»Ali si to vse sam izdelal?«

»Kdo neki?«

»Razumem se nekaj na to. To je bila roka velikega umetnika. Kako ti je ime?«

»Michelangelo.«

Ko so to ime čuli, so vsi obstopili mladeniča. Začeli so sedaj s še večjim spoštovanjem in pazljivostjo pregledovati risbe.

»Michelangelo! Michelangelo!« je zaklical poglavar. »Lahko bi si bil to mislil, ko sem videl te divne in neprekosljive risbe. Oh, veliki umetnik, ti si svoboden! Ti si tu naš gospodar. Oprosti mojim ljudem. Če bi bili vedeli, kdo si, ne bi te bili zaustavili, ampak s spoštovanjem bi te bili spremili in čuvali na tvojem potu.«

Vrnil je Michelangelu vse, kar so mu bili odvzeli, potem pa so ga odpremili do ceste. Tam je naročil poglavar dvema razbojnikoma, naj gresta z njim vse do tja, od koder je pot varna.

Glejte, tako si je pridobil nadarjen človek spoštovanje tudi pri takih ljudeh, ki jih je družba radi njihovih slabih dejanj izvrgla iz svoje srede.

Slava mladega kiparja.

Ko je videl glavna mesta v Italiji, se je Michelangelo vrnil v Rim. Tja ga je bil poklical poglavar katoliške Cerkve papež Julij, znan kot velik ljubitelj ved in umetnosti.

Papež je mladega Michelangela mnogo cenil. Radi njega se je hotel vojskovati s florentinsko državo, da bi jo prisilil vplivati na umetnika, naj se vrne v Rim. Njegov življenjepisec pravi o tem:

»Nekega dne je šel Michelangelo na papežev dvor, da bi videl papeža. Drugače je bil vedno sprejet brez težkoč, a sedaj so mu rekli, da papež ne sprejema.«

Čez par dni je prišel zopet, da bi videl papeža. Komaj pa je stopil na hodnik, ga je že zaustavil sluga in mu je velel oditi, češ, da ne sme dalje.

»Nesrečnež, ti ne veš, koga odganjaš,« je rekel drug sluga, ki je poznal Michelangela.

»To vem prav dobro,« je odgovoril ta, »ali jaz izvršujem samo to, kar mi je bilo naročeno.«

»Dobro,« je menil užaljeni Michelangelo, »ako me bo papež še iskal, reci mu, da me ni več tu.«

Čez kako uro je odpotoval v Florenco.

Ko je papež izvedel, da je odpotoval, je poslal takoj za njim pet vojakov na konjih, naj ga privedejo nazaj. Res so ga dohiteli in so ga prosili, naj se vrne z njimi. Ker ni hotel z njim zlepa, so ga hoteli spraviti siloma nazaj. Ker pa se je zelo upiral, so ga morali pustiti.



Papež Julij je zagrozil florentinski državi, da bo dvignil nad njo vojno, če se Michelangelo ne vrne. Vlada te države je prosil na vse načine umetnika, naj se povrne v Rim, ali zaman.

»Ti nas torej hočeš vse upropastiti?« ga je vprašal.

»E, to naj nauči papeža Julija, da mi ne bo zapiral vrat,« je odgovoril ponosni umetnik.

(Konec prih.)

Mlekarjevo misli.

»Čudno: voda je pristna, mleko tudi, kakor hitro pa se bolje zmeša, že pravijo, da je za nič!«

Več lovcev

je streljalo na zajca, a ga ni zadel nobeden. Začelo se začudeno povpraševati: »Kdo ga je neki zopet zgrešil?«

Dvoumno.

A: »No, kako dopadejo uredniku tvoji spisi?«

B: »O, on je zanje o-genj in plamen!«

Dober sosed.

Lovec: »Dovolite, da smem ustreliti raco tukaj v potoku. Dam vam za njo 100 Din.«

Kmet: »Da, gospod, prav rad.«

Lovec plača denar in ustrelji raco. Ker se mu zabava dopade, plača še za eno in jo ustrelji.

Lovec: »Dovolite, da še tretjo ustrelim?«

Kmet: »O, le streljajte, tem bolje, ker race niso nbe, ampak sosedove.«

Premalo žlic.

Po končanih vojaških vajah je rekel general dobremu, a precej gluhemu stotniku: »Gospod stotnik, danes ste povabljeni k meni na obed!«

Stotnik, ki je menil, da mu general pravi nekaj o vajah, reče:

»Gospod, ali z vso kompanijo?«

»Ne, ne, se smeje g. general, nimam dovolj žlic!«

Pozor! Pozor!

Za čiščenje presvetega Rošnjega Tolesa je izšel nov molitvenik

„Pridite, molimo!“

ki obsega poleg običajnih molitev tudi šest molitvenih ur za skupne molitvene ure. Zelo priročna knjiga stane samo Din 16 — z rdečo obrezo in Din 20 — z zlato obrezo.

Knjiga se naroča pri

Tiskarni sv. Cirila v Mariboru.